

[Iver Poulsen.]

de jordlovsforslag, som regeringen agter at gennemføre dels på fredag, dels i slutningen af september.

Det er jo alt sammen så rigtigt, som det er sagt, men når statsministeren nu er ved at gøre politisk status over regeringens gerninger, forekommer det mig, at statsministeren glemmer en meget væsentlig begivenhed, nemlig den afsløring af den radikal-socialistiske regerings udemokratiske forhold til grundloven, som ikke mindst de sidste måneder har bragt.

Nu skal det tilføjes, at dette forhold ikke er noget specielt for den nuværende regering, idet foregående regeringer af samme partifarve har praktiseret nøjagtig det samme.

Netop i år, da vor nuværende grundlov fejrer sit 10 års jubilæum, og da regeringens frimodighed med hensyn til manglende respekt for grundloven synes helt at gå over gevind, kan der vist være en særlig grund til at opholde sig en lille smule ved dette forhold; for selv om de af statsministeren nævnte politiske begivenheder er såre alvorlige og har alvorlige perspektiver, er den manglende respekt, som regeringen efter vor opfattelse viser såvel grundlovens ånd som dens bogstav, måske nok så alvorlig, fordi det medvirker til at nedbryde befolkningens respekt for selve grundlaget for vort folkestyre, og det er i hvert fald ikke nogen god gerning at udføre for en demokratisk regering.

Vi har jo oplevet, hvordan regeringen ihærdigt har kæmpet imod at opfylde den bestemmelse i grundlovens § 13, der kort og godt siger, at ministrenes ansvarlighed bestemmes nærmere ved lov. Vi har set ubevilgede penge strømme ud af statskassen stik imod grundlovens klare ord om, at noget sådant ikke må finde sted. Vi har oplevet, at en minister med tydelige symptomer på planlægningsmani har bestilt arbejder, som, så vidt jeg ved, ingen nogen sinde har bedt om, og som der i hvert fald ikke var bevilget penge til, hvorefter vedkommende minister har villet foreholde den bevilgende myndighed en moralsk forpligtelse til at bevilge hundredtusinder af kroner til betaling for ministerens planlægningstrang. Vi har set en af den nuværende regerings forgængere af samme partifarve

forsøge ekspropriation af privat ejendom, de islandske håndskrifter, for at forære dem til en fremmed magt. Som det sidste eksempel skal jeg nævne jordlovsforslagene, som mand og mand imellem kaldes ekspropriationslovsforslag, fordi flere af dem indeholder så åbenlyse forsøg på at krænke og udhule den private ejendomsret, at det for menigmand og efter almindelig dansk retsopfattelse må stå som ekspropriation.

Men det er jo for øvrigt ikke blot menigmands opfattelse, at disse lovsforslag på det alvorligste krænker den private ejendomsret, som grundloven siger er ukrænkelig. Vi og de borgerlige grundlovsfædre, VK-partierne, er af samme opfattelse, hvorfor vi nu skal opleve at se grundlovsfædre af forskellig partifarve diskutere på det voldsomste, hvordan den grundlov, som de var så rørende enige om for ti år siden, egentlig skal forstås og fortolkes. Men ikke nok med det. Grundlovsfædre løber fra den ene juridiske sagkundsab til den anden for at få dem til at forklare grundlovsfædrene, hvordan deres egen grundlov skal forstås og fortolkes. Og for at spørgerne skal få det svar, som de ønsker, spørges der i en så juridisk spidsfindig stil, at modparten protesterer og alle vi andre, som ikke har nogen juridisk uddannelse, må sidde tilbage og ryste opgivende på hovedet og erkende, at efter grundlovsrevisionen i 1953 er der skabt den vildeste forvirring omkring rigets grundlov. Denne forvirring vil bidrage væsentligt til at nebyde befolkningens respekt for grundloven, og det er noget meget, meget alvorligt i et demokratisk samfund. Vi deler helt den bekymring, som det ærede medlem hr. H. C. Toft gav udtryk for her fra talerstolen forleden dag i anledning af det helt usandsynlige lovjaskeri, som vort nuværende etkammerssystem åbner mulighed for, og hvilken mulighed regeringen udnytter til det yderste. Jeg forstår godt det ærede medlems opfordring til den højtærede statsminister om at repetere, hvad der i 1953 blev sagt af forskellige ledende politikere om det øgede ansvar, som etkammerssystemet pålagde folketinget, og alle de skønne ord om, at den kommende lovgivning skulle være saglig og hvile på grundige kommissions- og udvalgsundersøgelser, og at vælgernes indflydelse og interesse skulle sikres og styrkes